

שלום לכולם. אני מודה לכם, שבאתם לשמוע את הדרשה שלי היום.

שמי דורין אני גרה בשדה יצחק, לומדת בכיתה ו' בבית הספר רעות במועצה האזורית מנשה.

הורי, זהר ואודי, העניקו לי את השם דורין. מקור השם מהשפה היוונית ופירושו - מתנת האל. לשמי משמעות מיוחדת המבשרת על שמחה והתחלה חדשה. כמו כן, השם דורין מזכיר את השם דור, שבו חבויה משמעות של שושלת, מחזוריות, ונצחיות. על פי ניתוח נומרולוגי; השם דורין מייצג אנשים בעלי יכולת ביטוי מילולית גבוהה, מחוננים בהבנה ואינטואיציה, כריזמטיים ורחבי לב. ככל שהעמקתי במשמעות שמי, הבנתי שאין שם שיכול לתאר אותי ואת אופיי יותר מאשר השם שניתן לי - דורין.

נולדתי ב - כ"ו באייר, תשס"ג 28 למאי, 2003. היום הארבעים ואחד של ספירת העומר. ביום זה, אירעו מספר אירועים ואציין את עיקרם - נולדתי בסמוך לאירוע החשוב בחיי העם היהודי- היום בו הוכרזה מדינת ישראל. בשנת תשכ"ז, פרצה מלחמת ששת הימים. בשנת תשמ"ו, גינתן פולארד הודה בבית המשפט שריגל עבור מדינת ישראל ו הוא יושב בכלא עד היום. בשנת תשס"ו יעל רום, הטייסת- האישה הראשונה, סיימה קורס טיס.

תחביבי; אני מגלה עניין בכל העיסוקים הקשורים לתנועת הגוף - בהתעמלות קרקע ריקוד שירה ולהופיע. ולשמחתי הרבה קבלתי תפקיד מרכזי של מופע הסיום בבית הספר היסודי שם אשחק את דמותו של דוד בן גוריון.

זה הזמן והמקום, לספר ולשתף אתכם בתולדות משפחתי היקרה. אתחיל בהיכרות עם משפחת אבי, משפחת רוהר- אשר נמנית עם עשר משפחות המייסדים ברעננה. שורשי אילן היוחסין המשפחתי רוהר/רואר נטועים עמוק באדמת העיר. אשר והני (הניה) רוהר, ילידי העיר קוטנו שבפולין, הגיעו לארצות-הברית בתחילת המאה העשרים, עם גלי ההגירה הגדולים. המשפחה עסקה בענף הטקסטיל. כמשפחה יהודית ציונית, הם חברו לאגודת "אחוזה א' ניו-יורק", שמטרתה הייתה לרכוש קרקעות בארץ-ישראל, ולהקים בפלשתינה על אדמות השרון יישוב יהודי של יוצאי אמריקה. בשנת 1912 הגיע אשר (סבא של סבא שלי) לראשונה לאזור השרון "לתור את הארץ" כדבריו, ולבדוק את טיב המקום לצורכי התיישבות. הוא רכש אדמות עבור משפחתו - כאשר בעתיד, את רובן תרם לעיריית רעננה ומחלקן נהנית משפחתנו עד היום.

על משפחת אמי- משפחת למפל- לוטן, במהלך הריאיון שקיימתי עם סבתא רבא שלי, יהודית למפל. היא ספרה לי על שנות ילדותה על רקע סיפוח אוסטריה לגרמנים בשנות ה - 40 . המשפחה ניהלה אורח חיים יהודי- דתי. כאשר האווירה הפכה לקשה ומאיימת, הבינו הוריה שדרך תנועת הנוער, עלית הנוער, יהיה אפשר לעזוב את אוסטריה. וכך ב- 18.3.1939 עזבה סבתי את וינה לבדה עם טרנספורט לאיטליה, מתוך ידיעה ברורה שהשאירה מאחוריה את משפחתה בגיהנום. בשנת - 1941 הכירה את בעלה, וילי. התרגשתי לשמוע את סוף דבריה שנאמרו בגאווה: "ניצחתי את היטלר, כי נולדו לנו 3 ילדים וכיום יש לי משפחה גדולה, 23 נינים ואני גאה ומאושרת במשפחתי".

סבתא שלי מצד אמא, שושי, היא בת לניצולי שואה. אמה ואחותה הצליחו לשרוד את המלחמה הנוראית באירופה, במחנה העבודה "שטוטהוף", תוך שהיא דואגת לאחותה הקטנה כל העת: מחממת את רגליה בלילות הקרים, ומחלקת את פת הלחם הצנועה שהשיגה בין שתייהן. ב- 1945, לאחר פתיחת שערי המחנה, החלו שתי האחיות שונתרו מהמשפחה הענפה בנדודיהן, במטרה למצוא את קרוביהן. הן הצליחו למצוא קרובים בארה"ב. אחותה הקטנה רבקה נסעה לפגוש אותם, ואילו סבתא רבא - רחל נשארה בצרפת ללדת את סבתא שלי (שושי). את אביה הביולוגי - אברהם לוין, סבתא שושי לא הכירה משום שנהרג בתאונת דרכים בדרכו לעבודה בתום המלחמה בשעה שאמה היתה כבר בהריון איתה. רק בבגרותה נודע לה שהאבא שגידל אותה אינו אביה הביולוגי.

מעניין היה לי לגלות במשפחתי, שבמהלך הדורות, התקיימו דרכים מגוונות לציון ברטבת במצווה כאירוע ההתבגרות. למשל: כאשר סבא רוני, הגיע לגיל שלוש-עשרה, טקס בר המצווה על פי המסורת היהודית. הטקס כלל הנחת תפילין ועלייה לתורה בתפילת שחרית של שבת בבוקר בבית הכנסת. במהלך הטקס המטירו עליו סוכריות כסמל לחיים מתוקים. בדומה לטקס זה, גם אבא שלי חגג את בר המצווה שלו, והוא זוכר את הדרשה שלו בעל פה עד עצם היום הזה. לעומת זאת- אמי- שנולדה בקיבוץ מבוא חמה שברמת הגולן, חגגה בהתאם לטקסי המעבר הייחודים בחברה הקיבוצית/ בימים שבהם הכל היה משותף ולא היה "מקום" לחוויה של ה"יחיד". התפתחה המסורת של ביצוע 13 משימות קהילתיות ואישיות, שאותן מלאו בני ובנות כיתה ז במשך שנת בר המצווה. למשל: שבה חנכה ילד צעיר ועזרה לו בשיעורי הבית במהלך שנה. חוץ מהמשימות נערכו שני טקסים קבוצתיים: טקס אחד כלל המחזה שהוצגה לפני כל חברי הקיבוץ ולווה בשקופיות שהוקרנו וארוחת ערב חגיגית. בחלק השני, עלתה הקבוצה לתורה, בבית הכנסת העתיק בגמלא. ואני- שאחוגג השנה את יום הולדתי ה - 12 אחוגג את בר המצווה בטקס, החותר לשוויון בין המינים, בו אעלה לתורה בבית כנסת הרפורמי בזיכרון יעקב, ואקרא מפרשת השבוע שלי - "בחוקותיי".

במהלך "המסע אל עצמי", ובדומה למתואר בחלקה השני של הפרשה, שבה מוזכרים חוקים רבים העוסקים בדרך הנכונה לתרום תרומה לבית המקדש, הבנתי שאני יכולה להעיד על עצמי, שאני אכן, מגלה אחריות ותורמות מעצמי במספר מעגלים - במסגרת הבית, שבו אני לוקחת אחריות ועזרה במסגרת המשפחה - מדיחה כלים, מסדרת את חדר, ומידי פעם גם מכינה אוכל לעצמי.

במסגרת הכיתה - אני מגלה אחריות על הלמידה שלי, ומגיעה בהתאם להישגים טובים בתחום הלימודי והחברתי. מסייעת לילדים, שמתקשים בשיעורים. פעילה ותורמת בארגון אירועים חברתיים.

במסגרת בית הספר- אני לוקחת חלק במיזם של ביה"ס "חונכים כיתה א'" - פעילות בעקבות קריאת ספרים. כמו כן, מתנדבת לסייע למורה בכיתה הקטנה (חינוך מיוחד) של השנתון שלנו .

במסגרת הקהילה - בימי שישי אני לוקחת חלק בארגון והפקה של קבלת שבת בביתן של ניצולי השואה בשער מנשה. - הוסטל לאנשים פגועי נפש החגים אף הם מהווים עבורנו זמן לארגון פעילויות משותפות סביב החג לשמחת האנשים שם.

במעגל הארצי- במסגרת "יום המעשים הטובים" התנדבנו אמי, אחותי ואני, התנדבנו לקיים סדנה מבצק סוכר, במועדונית של ילדים במצוקה. יחד הכנו וקישטנו עוגות שאותן הם לקחו בשמחה הביתה. לצורך פעילות זו, אף ויתרתי על פעולה בתנועת הנוער במושב שאני מאוד אוהבת, ובדרך כלל לא מפספסת. אני מאוד מאמינה בערכה של הנתניה ולדעתי, העשייה למען האחר כאשר נעשית ממקום טוב היא עשויה לתרום לעולם שיהיה טוב יותר.

פרשת השבוע שלי היא פרשת #בחוקותיי" (בחוקתי) זוהי פרשת השבוע העשירית והאחרונה בספר ויקרא. בשנים שאינן מעוברות קוראים את פרשת בחוקותי ביחד עם פרשת בהר. הפרשה מכונה גם פרשת הברכות והקללות. בפתיחת הפרשה (ויקרא, פרק כו, פסוק ג) נאמר: אם בחוקתי תלכו ואת מצותי תשמרו/ (ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו ויקרא, פרק כו, ד-ו): בתחילת הפסוק, אנו למדים כי אנו מצווים לשמור על חוקי התורה ולבצע את כל חוקיה. בחלקו השני של הפסוק אנו למדים כי אם נדע לשמור את החוקים, אנו נקבל את כל הטוב שיש בעולם על פי מספר שלבים: בשלב הראשון, נקבל את הגשמים בעיתם, ודבר זה בא ללמד אותנו שהבסיס הראשוני לכל דבר בחיים הוא הזמן. בשלב השני, הארץ תיתן את יבולה, ודבר זה בא ללמד אותנו שהשלב השני בחיים הוא לאהוב את המקום בו אתה נמצא בשלב השלישי, ועץ השדה יתן פריו, ודבר זה בא ללמד אותנו שאם נדע לעשות שימוש נכון גם בזמן וגם במקום, נוכל ליהנות מפירות ההשקעה וההתמדה/ בהמשך (טו) נאמר: ואם בחוקתי תמאסו // מילת התנאי #אם" מעידה על כך שלבחירה יש תוצאה. אם בוחרים בעשיית הטוב, ומתרחקים מן הרע, הדבר יביא לשינוי המציאות לטובה, ולהיפך. כלומר, ישנה משמעות לבחירת האדם, והיא תתבצע בהכרעה בין הטוב לבין הרע. החלק השני של הפרשה עוסק בדיני נדרים ובתרומות לבית המקדש.

כבת מצווה הנמצאת על סף הבגרות, מתחבר אליי מאד, נושא הבחירה החופשית בין הטוב לרע. הוא מתקשר היטב לאחריות, למחויבות, נשיאה בעול. כי מעצם היכולת לקחת על עצמי מחויבות – מיוזמתי, כך אני גם מרגישה שצריך למלא את המחויבות שלי כלפי האחר. קיים קשר הדוק בין לקיחת אחריות להתבגרות. ידוע כי, אדם בוגר איננו רק מי שהתבגר פיזית, אלא מי שגם התבגר רגשית ומסוגל לקחת על עצמו אחריות על מעשיו. למלא את המוטל עלי ולא להשתמט ממילוי חובות. אין ספק כי, ישנה משמעות רבה למעשים שלנו, לבחירות שלנו, ולחובת האחריות של כל אחד ואחת כלפי עצמו וכלפי הכלל. כולנו ביחד וכל אחד לחוד באפשרותנו ליצור עולם טוב יותר. אין פלא, שהפרשה מסיימת את ספר ויקרא, כי בכך היא יוצרת מעין סיכום של התורה, על רגל אחת שהוא: הבחירה בין הטוב לרע - נתונה בידינו. על-פי המסורת היהודית, מגיל זה ואילך אדם נותן דין-וחשבון למעשיו, ואילו הוריו "פטורים מעונשו של זה". לקיחת אחריות היא המאפיין המרכזי בתהליך ההתבגרות. אדם שלא יכול לקחת אחריות על מעשיו, יתקשה לתפקד בחברה. לקיחת אחריות מעידה על עצמאות ובשלות, על היכולת להוביל לתהליך של שינוי. בעוד האדם שאינו מכיר בטעויותיו לא מסוגל להפיק לקחים ולהתקדם הלאה.

בתחילת המסע, הרגשתי תסכול מהעיסוק בתכני הפרשה שלי, כי הם נראו לי מאד רחוקים וזרים לעולמי, כאדם חילוני. אך ככל שהעמקתי בעיון בפרשה, כך גם הבנתי- שאין זה משנה מהי אמונתו של האדם, מהם מנהגיו וכדומה, אלא, המחויבות שיש לכולנו לפעול לפי החוק, מכאן, שהמצוות הם בעצם החוקים שאנו נדרשים לקיים למען קיום חיי חברה צודקת. פרשת בחוקותיי מספרת לנו על עולם טוב ואפשרי שיהיה לנו אם נדע לשמור על החוקים וננהג יפה אחד כלפי השני- ביחד נצליח ליצור את העולם המושלם שלנו

לסיום, ברצוני להודות לכל מי שעזר, עודד ותמך בי לאורך כל התהליך ב"המסע אל הדרשה שלי", שאפשר לי את " המסע אל עצמי",

תודה, לאמי שעזרה לי מאוד לאורך כל ביצוע תהליך עבודת החקר וכתובת הדרשה.

תודה, לחבריי לכיתה, שתמכו בבחירתי, עודדו ופרגנו ואיחלו לי הצלחה.

תודה למחנכת שלי, רחל כלפון, שנתנה אמונה בי, שידעה לראות יכולותיי ושבלעדיה כל התהליך שעברתי לא היה בכלל מתחיל. (שיניתי את הסדר)

תודה למנהלת בית הספר, גילה זיסקינד, שנתנה לי ברכתה בחום ואהבה, לייצג את בית הספר בשמחה.

לעצמי אני מאחלת שאדע להבדיל בין הטוב לבין הרע, ושאתברך בברכות שכתובות בפרשת "בחוקותיי".

מי ייתן, וכולנו נתברך בברכות המפורטות בפרשת "בחוקותיי"

